

te: „et sinna kúl paljo pešsa ollet sanu, ent minna „sai weel ennamb, kae, kuis pá mul koten ja rai- „gin saifap.“ — Sis sôit sussi eddesi; ent rebbane tánnit perra: „Sussi, watter, minna ei sa ennamb „paigalt, wôtke minno sálga, nink kandke kôddo.“ Sis pididi sussi rebbast sálga wôtma nink kandma. Sis olli rebbase káen se laulmine, nink laul sis: „tôbbine kannap terwet, tôbbine kannap terwet!“ — Sussi kússe: „mis sa, wadderikenne, müüd lau- „lat?“ Rebbane koste: „pá om hullus jánu, „wanna watter, ei tija, mes to laul olli.“

Oppus. Jodik lakkup kulla ja kôrtse môda, müüp nahka, naartas páleke.

5. Rebbane ja siffast.

„Armas siffast“, üttel rebbane, „teie laulmine „om wága armas kuulda; ent kahjo, et teise sug- „guke tarkust ja môistust ei olle. Heila weel woeti „úts siffast kinni, kes rummalusse lábbi kele sisse „olli lánnu, mes kariapoisikene olli wáljapandnu. „Kes rebbast tahhap petta, se peap targembat nõu- „wo piddama.“ — „Sedda ma ei panne immeske“, koste siffast, „ses teie ollere essi kawwala petja. „Kui siffast ka oppis eesmäit tóist petma, kúl ta „sis tijas ka pettusse eest henda hoita. Ent se am- „met jágo rebbasele: siffast ei tunne muud rómo, „kui sedda, et temma omma laulmisega tóiste sôand „rómuštás.“

Oppus. Parremb úllekohhut kannatada, kui tetta.

6. Kaarna ja rebbane.

Kaarna olli seira warrastanu, nink iste kuse otsan, seir suun. Rebbane nággi tedda, himmuš sedda seira, nink üttel: „oot, oot, ehk sa játtat sei- „ra mulle!“ Sis ta nakkas kaarna wasta üttelema: „Oh sinna figekallimb ja uhkemb lind! Kes om „ni illosat karwa, kes kannap ni uhkeste omma „páád, kui sinna! Kif sinno taiwa al peawa sinno „kummardama!“ — Kaarna jáije môttelema, nink üttel essi henne man: „jo ta arwap minno kotka „ollewat!“ — „Kae, üttel rebbane, minna ei woi „omme silmi sinno poost árrakáanda; úttepuhku ma „tahhas sinno pále kaeda, nink táhhelepanda, kuis „sa illus ollet. Kui sinno háál ka om ni armas „kuulda, kui sinno nággio nátta, sis ei olle sinnosug- „gust ilma páál!“ — Mis saál om sis, môttele kaar- na henne man; milles ma ei woi sis omma háált laske kuulda? Temma teggi suud ammuse nink tahtse jo nakkada omma ronks! ronks! krooks- ma, náitse, sis jilgut kórraga seira suust mahha. Úšfinašte wôt rebbane seira úlles, nelas alla, nink üttel naarden: „Kúl olle ma sinno illo, sóbrakenne, „úllelijalt kitnu. Árra panne pahhas! ma issusi „wáega. Ent sinno tarkust es môista ma joht kit- „ta.“ — Sure háuga láts sis kaarna lendu.

Oppus. Árra kuulgo libbedat keelt, árra usko kitjat. — Kui kittap, sis pettap.